

HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRĂRE**privind modificarea anexei la Hotărârea Parlamentului României nr. 46/2012 pentru aprobarea componenței nominale a Comisiei permanente comune a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Parlamentului României nr. 46/2012 pentru aprobarea componenței nominale a Comisiei permanente comune a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din

22 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la punctul 2, domnul deputat Florin Iordache, aparținând Grupului parlamentar al PSD, este desemnat în calitate de membru al comisiei, în locul domnului deputat Cosmin Necula.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 16 septembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 16 septembrie 2015.

Nr. 38.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU**HOTĂRĂRI ALE SENATULUI****PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRĂRE****pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 și 47 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. IX — Componența Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport, domnul senator Mihai Cristian-Dănuț — Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal — se include în componența comisiei, în locul domnului senator Barbu Daniel-Constantin — Grupul parlamentar Liberal Conservator.

2. La anexa nr. XI — Componența Comisiei pentru cultură și media, domnul senator Vosgian Varujan — Grupul parlamentar Liberal Conservator — se include în componența comisiei, în locul domnului senator Dobra Dorin-Mircea — Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal.

3. La anexa nr. XVII — Componența Comisiei pentru afaceri europene, domnul senator Grapă Sebastian — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei, în locul domnului senator Rogoian Mihai-Ciprian — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 15 septembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

IOAN CHELARU

București, 15 septembrie 2015.

Nr. 54.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 520**

din 7 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, excepție ridicată din oficiu în Dosarul nr. 34.768/4/2014 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă, și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 297 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, în mod contrar criticilor de neconstituționalitate formulate, controlul exercitat de instanțele de judecată reprezintă o garanție a respectării libertății persoanei, precum și o aplicare a principiului simetriei, atât internarea nevoluntară, cât și încetarea acestei măsuri fiind dispuse de instanța de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 10.146 din 21 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 34.768/4/2014, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002.** Excepția a fost ridicată din oficiu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de confirmare a unei decizii emise de către o comisie din cadrul unei unități spitalicești referitoare la încetarea internării medicale nevoluntare (externare medicală).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „implicarea judecătorului, fără nicio nuanțare, în procedura constatării încetării condițiilor care au determinat hotărârea de internare nevoluntară, conduce la încălcarea unor drepturi fundamentale ale omului”. Astfel, se arată că persoana față de care comisia a constatat că nu mai există cauzele inițiale care au generat internarea nevoluntară va rămâne totuși în stare de privare de libertate, într-o unitate medicală, până când instanța va da o soluție absolut formală.

Soluția este, în opinia autorului, formală, deoarece nu se poate identifica vreo ipoteză în care instanța, în pofida opiniei medicale de specialitate, care subliniază necesitatea externării, să o contrazică și să dispună menținerea în stare de internare nevoluntară. În aceeași situație se află și persoana pentru care, *ab initio* nu a fost justificată starea de internare nevoluntară, fiind victima unui abuz sau a unei erori manifeste ce a fost constatată ulterior de către comisia medicală, deoarece acea persoană va fi menținută în regim închis până când judecătorul va pronunța aceeași soluție formală. Prin urmare, în ambele ipoteze, fie abuz/eroare, fie act medical conform, măsura constatării încetării condițiilor care impuneau restricționarea libertății individuale este favorabilă pacientului și, în consecință, este exclusă utilitatea intervenției judecătorului. În plus, în aceste cazuri, situația pacientului este mai defavorabilă decât cea a persoanei private de libertate în baza unui mandat de arestare, întrucât pentru acesta din urmă, la expirarea termenului pentru care a fost dispusă măsura, aceasta încetează de drept indiferent de existența sau inexistența unei decizii judecătorești în acest sens. Totodată, se arată că intervenția judecătorului în procedura internării nevoluntare poate fi justificată prin necesitatea eliminării unor eventuale abuzuri și nu pentru a se interpune și a face un supracontrol al unui act medical. Or, în procedura externării, implicarea judecătorului conduce la limitarea libertății pacientului pentru perioada de după data pronunțării comisiei medicale și până la data pronunțării instanței, care nu este justificată de niciunul din motivele arătate la art. 68 din lege, respectiv starea de sănătate și eficiența tratamentului. Prin urmare, mecanismul juridic astfel trasat, fără nuanțare, în toate ipotezele la externare (audierea fiind obligatorie, în măsura în care starea de sănătate o permite), este unul greoi, de natură a avea consecințe negative tocmai asupra psihicului, prin ipoteză fragil, al unei persoane pe care Legea nr. 487/2002 ar trebui să o protejeze.

6. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Avocatul Poporului** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 2.116 din 6 aprilie 2014, punctul său de vedere în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece controlul exercitat de instanța de judecată cu privire la propunerea de încetare a condițiilor care au impus internarea nevoluntară reprezintă tocmai o garanție a respectării libertății persoanei fizice și o aplicare a principiului simetriei, în temeiul căruia, dacă internarea nevoluntară a avut loc în baza unei hotărâri a instanței, atunci și încetarea acestei măsuri poate fi dispusă prin decizia aceluiași organ judiciar.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 13 septembrie 2012, care au următorul conținut:

— Art. 65 alin. (3) și (4): „(3) *Comisia prevăzută la art. 61 alin. (1) va informa conducerea unității medicale, care va sesiza, de îndată, judecătoria care a hotărât confirmarea internării nevoluntare în legătură cu propunerea de încetare a condițiilor care au impus internarea nevoluntară, propunând confirmarea acesteia din urmă.*

(4) *Prevederile art. 62 se aplică în mod corespunzător.*”

— Art. 62: „(1) *Judecarea se face în regim de urgență, în camera de consiliu.*

(2) *Participarea și ascultarea pacientului sunt obligatorii, dacă starea sănătății sale o permite. În caz contrar, judecătorul poate dispune audierea pacientului în unitatea sanitară.*

(3) *Pacientul va fi apărat din oficiu, dacă nu are apărător ales.*

(4) *Participarea procurorului este obligatorie.*

(5) *Pacientul și reprezentantul legal sau convențional al pacientului pot solicita efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice sau pot propune orice alte probe, în condițiile legii.*

(6) *Instanța hotărăște, după caz, confirmarea sau încetarea internării medicale nevoluntare.*

(7) *Dacă instanța apreciază că nu se impune menținerea internării, însă tratamentul este necesar, poate dispune, după ascultarea reprezentantului legal ori convențional al pacientului, înlocuirea internării medicale cu tratamentul ambulatoriu, prin rețeaua ambulatorie teritorială de psihiatrie.*

(8) *Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs, în termen de 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă.*

(9) *Recursul nu suspendă executarea.*”

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Constituție, libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. Totodată, potrivit art. 22 alin. (1) și art. 26 alin. (2) din Constituție, dreptul la integritate fizică și psihică este garantat, motiv pentru care orice persoană fizică are dreptul să dispună de ea însăși dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri. Cât privește situația persoanelor cu tulburări psihice, acestea prezintă o suită de afecțiuni ale căror simptome pot genera un comportament de natură a afecta atât propria viață, precum și pe cea a altora, precum și ordinea publică sau bunele moravuri. În acest sens, dispozițiile art. 53 din Constituție consacră posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți ori de câte ori o astfel de măsură este justificată de rațiuni ce țin, între altele, de ordine și morală publică, sănătate, cu condiția ca restrângerea să fie prevăzută de lege și să fie proporțională cu situația care a determinat-o. Prin urmare, prin forța împrejurărilor, situația persoanelor cu tulburări psihice definite de lege ca prezentând un dezechilibru psihic sau insuficient dezvoltate psihic, dependente de substanțe psihoactive ori care nu sunt în stare să înțeleagă semnificația și consecințele comportamentului lor impune luarea de măsuri legale referitoare la aplicarea unui tratament medical adecvat, în așa fel încât să fie înlăturate orice riscuri iminente ce implică posibile vătămări fizice pentru sine ori pentru alte persoane, precum și distrugerii de bunuri

materiale importante. Așa fiind, sunt cazuri în care, aceste persoane refuzând, din cauza deteriorării stării de sănătate în sensul arătat, internarea voluntară, se impune internarea nevoluntară, tocmai pentru a evita producerea/potențarea riscurilor mai sus arătate.

13. Interpretând dispozițiile art. 5 paragraful 1 lit. e) și paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că aprecierea lipsirii de libertate este indisolubil legată de un ansamblu de criterii ce țin de tipul, durata, efectele și modalitățile de executare a unei astfel de măsuri, sens în care, în domeniul internării persoanelor cu tulburări psihice, noțiunea cuprinde atât un aspect obiectiv referitor la internarea într-un spațiu restrâns pentru o perioadă de timp, deloc neglijabilă (de exemplu o internare nevoluntară timp de 48 de ore), cât și unul subiectiv, care implică faptul că persoana în cauză nu și-a dat consimțământul valabil la internare (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2012, pronunțată în Cauza *Cristian Teodorescu împotriva României*, paragrafele 54—56). Totodată, legalitatea unei detenții justificată de o tulburare psihică [alienare în sensul art. 5 paragraful 1 lit. e) din Convenție], pe lângă faptul că trebuie să fie conformă cu dreptul național și necesară în raport cu circumstanțele cauzei, trebuie să îndeplinească cel puțin trei condiții, și anume: alienarea să fi fost stabilită în mod justificat, tulburarea să aibă un caracter de amploare care să justifice internarea, iar aceasta (internarea) să nu poată fi prelungită valabil fără persistența acelei tulburări (a se vedea Hotărârea precitată, paragraful 61).

14. Or, potrivit art. 56 din Legea nr. 487/2002, solicitarea internării nevoluntare se poate realiza de către medicul de familie sau medicul specialist psihiatru care are în îngrijire o persoană, de către familia persoanei, de către reprezentanții poliției, jandarmeriei sau ai pompierilor, precum și de către procuror și de către instanța de judecată civilă. Așa fiind, în vederea eliminării unei eventuale incertitudini referitoare la lipsirea de libertate și a caracterului ambiguu, propunerea motivată a unuia dintre subiecții mai sus menționați reflectată ulterior în evaluarea stării de sănătate mintală de către medicul psihiatru este adusă imediat la cunoștința persoanei respective sau a reprezentantului legal. Întreaga documentație care justifică internarea nevoluntară este transmisă în termen de 24 de ore de la evaluare unei comisii speciale care va emite o hotărâre de internare medicală nevoluntară ce trebuie să cuprindă: diagnosticul, soluția adoptată, motivarea soluției, semnăturile tuturor membrilor. Prin urmare, o astfel de reglementare dă eficiență obligației corelative a statului de a proteja libertatea persoanelor și instituie garanții corelative ce țin de informarea persoanei în cauză, de notificarea unei comisii speciale, de consacrarea unor termene în interiorul cărora medicul psihiatru transmite către comisie evaluarea stării de sănătate mintală făcând o propunere de internare nevoluntară, de comunicarea deciziei către persoana vizată de măsură ori către reprezentantul legal [a se vedea art. 61 alin. (5) din Legea nr. 487/2002], de instituirea unor examinări periodice la un interval care nu va depăși 5 zile a pacientului internat nevoluntar [a se vedea art. 61 alin. (7) din lege], precum și a unor termene în care decizia de internare nevoluntară este supusă confirmării instanței de judecată, care, potrivit art. 62 alin. (6) și (7) din aceeași lege, hotărăște, după ascultarea pacientului ori a reprezentantului legal sau convențional al acestuia, asupra încetării sau confirmării internării medicale nevoluntare sau asupra menținerii internării sau înlocuirea ei cu internarea medicală cu tratament ambulatoriu prin rețeaua ambulatorie teritorială de psihiatrie.

15. Totodată, din perspectiva legalității lipsirii de libertate, astfel consacrată de art. 23 din Constituție și art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu excepția persoanelor *reținute sau arestate* în vederea

aducerii lor în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că au săvârșit o infracțiune, în celelalte cazuri de deținere (cum ar fi situația persoanelor cu tulburări psihice) nu este necesară aducerea de îndată în fața unui judecător sau a altui magistrat împuternicit de lege (a se vedea art. 5 paragraful 3 din Convenție). Ceea ce prezintă importanță în celelalte cazuri de deținere constă în dreptul de a fi convocat sau notificat prealabil cu privire la necesitatea evaluării stării de sănătate psihică ori de câte ori această măsură vizează o punere sub interdicție (caz care, însă, excedează legii criticate în prezenta cauză) și în dreptul de a introduce un recurs efectiv în fața unui tribunal astfel statuat de art. 5 paragraful 4 din Convenție. Intervenția instanței de judecată nu este în niciun caz formală, așa cum se apreciază în motivarea excepției, deoarece aceasta nu este chemată să se pronunțe asupra aspectelor de ordin medical, ci numai asupra acelor ce țin de legalitatea măsurii dispuse de comisia medicală și reprezintă o garanție pentru înlăturarea unor eventuale abuzuri.

16. Aceleași rațiuni sunt avute în vedere și în cazul intervenției judecătorului cu privire la confirmarea deciziei de încetare a internării nevoluntare și reprezintă o garanție atât pentru protecția libertății individuale a persoanelor cu tulburări psihice, cât și pentru cea a societății, comunitatea în cadrul căreia persoana astfel externată urmează să trăiască fiind direct interesată (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 1984, pronunțată în Cauza *Luberti împotriva Italiei*, paragraful 29). Faptul că poate exista o decizie a comisiei medicale potrivit căreia nu se mai impune măsura internării nevoluntare nu înseamnă că persoana trebuie eliberată în mod automat, aceasta echivalând cu o interpretare rigidă, ce lipsește autoritățile statului (în speță instanța de judecată) de a evalua, în funcție de ansamblul circumstanțelor cauzei, dacă o asemenea eliberare reprezintă cea mai bună soluție atât pentru colectivitate, cât și pentru persoana în cauză. Prin urmare, împrejurarea că, potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (3) și (4) coroborate cu art. 62 din Legea nr. 487/2002, este posibilă nu numai soluția confirmării de către instanță a deciziei de încetare a internării nevoluntare, ci și cea a respingerii unei astfel de decizii, nu este de natură a afecta libertatea individuală în măsura în care este adecvată pentru motive justificate ce pot ține de riscul referitor la imposibilitatea de a se stabili dacă dispariția semnelor specifice tulburării psihice inițiale semnifică sau nu o vindecare/atenuare a bolii și care sunt consecințele absenței/diminuării simptomatologiei. Așa fiind, se poate constata că și din această perspectivă intervenția judecătorului nu are caracter formal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu în Dosarul nr. 34.768/4/2014 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

17. În concluzie, asupra temeiniciei rațiunilor medicale (adică existența afecțiunii psihice, caracterul de ampoloare și persistența acelei tulburări) care justifică detenția sau eliberarea din detenția legală de ordin social impusă de internarea medicală nevoluntară se pronunță o comisie medicală legal instituită, iar asupra legalității luării măsurii se pronunță instanța de judecată, aceasta urmărind inclusiv îndeplinirea tuturor condițiilor mai sus arătate, din perspectiva consacării existenței unei decizii profesionale. Faptul că, spre deosebire de situația externării, care, potrivit art. 65 alin. (3) coroborat cu art. 62 din Legea nr. 487/2002, devine operantă după validarea legalității ei de către instanța de judecată, restrângerea privării de libertate este dispusă de îndată în cazul internării nevoluntare în absența confirmării legalității măsurii de către judecător, nu afectează dreptul la libertate individuală ori protecția persoanelor cu handicap, deoarece, dimpotrivă, în acest din urmă caz măsura are caracter de stringență, fiind justificată și proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv riscul unei vătămări fizice pentru sine ori pentru alte persoane sau al unor distrugerii de bunuri materiale importante, deci existența unei stări de pericol pentru societate care nu ar putea fi înlăturată altfel decât prin internarea temporară a persoanei cu tulburări psihice. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că un element necesar al „legalității” detenției, în sensul art. 5 paragraful 1 lit. e), este lipsa arbitrariului și că, deși privarea de libertate este o măsură gravă, ea poate fi totuși justificată și necesară în cazul în care au fost luate în considerare alte măsuri mai puțin severe care s-au dovedit a fi insuficiente pentru a proteja persoana sau interesul public care impune detenția (a se vedea Hotărârea din 4 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Witold Litwa împotriva Poloniei*, paragraful 78). În astfel de cazuri, statele dispun de o libertate de apreciere crescută și, în situații urgente, cu risc ridicat sau atunci când o persoană este privată de libertate din cauza comportamentului său violent, se acceptă posibilitatea obținerii ulterioare a certificatului care dovedește alienarea. În toate celelalte cazuri consultarea prealabilă este indispensabilă (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Varbanov împotriva Bulgariei*, paragraful 47). Or, potrivit art. 53, 58, 61 și 62 din Legea nr. 487/2002, republicată, internarea nevoluntară poate avea loc numai dacă au fost epuizate toate încercările de internare voluntară, fiind dispusă în urma unei evaluări confirmate sub aspectul rațiunilor medicale de către o comisie legal instituită și sub aspectul legalității de către instanța de judecată competentă potrivit dispozițiilor legale criticate în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 527

din 14 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 36.616/4/2014 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 62D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Consideră că externarea persoanei internate nevoluntar poate fi supusă unor condiții adecvate, pentru motive justificate, astfel încât durata maximă a procedurii să fie rezonabilă în raport cu scopul urmărit. Face trimitere, în acest sens, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 5 paragraful 1 lit. e) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, jurisprudență potrivit căreia încetarea internării unei persoane nu trebuie să se dispună automat, chiar dacă instituția specializată a constatat dispariția tulburării mintale, deoarece ar lipsi autoritățile naționale de posibilitatea de a evalua, în funcție de ansamblul circumstanțelor cauzei, dacă o asemenea eliberare reprezintă cea mai bună soluție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 10.969 din 11 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 36.616/4/2014, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată, cu ocazia soluționării unei cereri de confirmare a propunerii de încetare a internării medicale nevoluntare a unui pacient.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată, autoare a excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea nr. 487/2002 încalcă prevederile constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală și ale art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap, întrucât judecătorul este implicat, fără nicio nuanțare, în procedura constatării încetării condițiilor care au determinat hotărârea de internare nevoluntară. Cu alte cuvinte, ceea ce critică instanța de judecată este implicarea judecătorului în procedura externării medicale. Astfel, în ce privește critica raportată la art. 23 din Constituție, arată că persoana față de care comisia medicală a constatat că nu mai există cauzele inițiale care au generat internarea nevoluntară va rămâne totuși în stare de privare de libertate într-o unitate medicală până când instanța va da o soluție absolut formală. Soluția este — în opinia autorului excepției — formală, deoarece nu se poate identifica nicio ipoteză în care instanța, în pofida opiniei medicale de specialitate, care subliniază necesitatea externării, să o contrazică și să dispună menținerea în stare de internare nevoluntară. În aceeași situație se află și persoana pentru care *ab initio* nu a fost justificată starea de internare nevoluntară, fiind victima unui abuz sau a unei erori manifeste ce a fost constatată ulterior de către comisia medicală, deoarece acea persoană va fi menținută în regim închis până când judecătorul va pronunța aceeași soluție formală. Prin urmare, în ambele ipoteze, fie abuz/eroare, fie act medical conform, constatarea încetării condițiilor care impuneau restricționarea libertății individuale este favorabilă pacientului, ceea ce exclude utilitatea intervenției judecătorești. Totuși, potrivit textelor de lege criticate, pacientul nu poate fi externat până nu se pronunță o hotărâre judecătorească în acest sens. Or, din această perspectivă, situația pacientului este mai defavorabilă chiar decât cea a persoanei private de libertate în baza unui mandat de arestare, întrucât în această din urmă situație, la expirarea termenului pentru care a fost dispusă măsura, aceasta încetează de drept, iar persoana în cauză este pusă în libertate, independent de existența sau inexistența unei decizii judecătorești în acest sens. Așadar, intervenția judecătorească în procedura internării nevoluntare poate fi justificată numai prin necesitatea eliminării unor eventuale abuzuri, iar nu pentru a controla un act medical. În schimb, în procedura externării, implicarea judecătorului conduce la o limitare a libertății individuale a pacientului pentru perioada cuprinsă între data pronunțării comisiei medicale și data pronunțării instanței, care nu este justificată de niciunul din motivele arătate la art. 68 din Legea nr. 487/2002, respectiv de starea de sănătate a pacientului sau de eficiența tratamentului.

6. În ce privește critica raportată la art. 50 din Constituție, arată că, din perspectivă constituțională, nu este definită noțiunea de „persoane cu handicap”. În opinia instanței, persoanele cu deficiențe mintale, intelectuale sau senzoriale, pentru care există obstacole în participarea efectivă la viața

socială, în condiții de egalitate cu ceilalți, intră în categoria persoanelor cu handicap, fiindu-le aplicabile prevederile art. 50 din Legea fundamentală. Susține că Legea nr. 487/2002, deși afirmă că protejează persoanele cu tulburări psihice, nu realizează acest lucru. Astfel, deși se constată că față de o persoană nu mai sunt îndeplinite condițiile internării nevoluntare, ea este totuși menținută în stare de privare de libertate, alături de alte persoane cu tulburări psihice, până în momentul în care o instanță emite o decizie formală care permite externarea, în condițiile în care audierea sa este, potrivit art. 65 alin. (4) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 487/2002, obligatorie, în măsura în care starea de sănătate a pacientului o permite. Arată că, din perspectiva Legii nr. 487/2002, persoanele pot fi incluse în două categorii, și anume persoane cu tulburări psihice și persoane care nu au tulburări psihice. Deoarece prima categorie este adevăratul destinatar al legii, intervenția judecătorului ar trebui să fie gândită cu mai multă suplețe și mai multă discreție. Astfel, dacă este vorba de un caz medical care a atras o decizie medicală de specialitate, intervenția judecătorului, mai ales la externare, este inutilă și poate duce la încălcarea drepturilor fundamentale ale unor persoane extrem de vulnerabile. Este posibil ca starea unei persoane cu tulburări psihice să fie agravată de intervenția completului de judecată, a procurorului, grefierului și a avocatului din oficiu. O astfel de intervenție nu poate fi văzută ca asigurând îndeplinirea scopului art. 50 din Constituție în privința persoanelor care se află într-o reală nevoie de tratament psihiatric, cel puțin în ipoteza procedurii de constatare a încetării condițiilor internării medicale nevoluntare. Prin urmare, mecanismul instituit de Legea nr. 487/2002 nu răspunde exigențelor art. 50 din Constituție, fiind trasat, fără nicio nuanțare, pentru toate cazurile de externare, cu atât mai mult cu cât audierea este obligatorie, în măsura în care starea de sănătate a pacientului o permite. Acest mecanism este unul greoi, de natură a avea consecințe negative tocmai asupra psihicului, prin ipoteză fragil, al persoanelor pe care Legea nr. 487/2002 ar trebui să le protejeze. În fine, în ceea ce privește categoria persoanelor care nu au tulburări psihice, arată că acestea pot fi victimele unui abuz, iar intervenția judecătorului este absolut necesară, însă numai pentru procedura internării, iar nu și pentru cea a externării.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 652 din 13 septembrie 2012, care au următorul cuprins:

— Art. 61 alin. (6): „*Decizia de internare nevoluntară a comisiei prevăzute la alin. (1) va fi înaintată de către conducerea unității medicale, în termen de 24 de ore, judecătoriei în a cărei circumscripție se află unitatea medicală, odată cu documentele medicale referitoare la pacientul în cauză.*”;

— Art. 62: „(1) *Judecarea se face în regim de urgență, în camera de consiliu.*

(2) *Participarea și ascultarea pacientului sunt obligatorii, dacă starea sănătății sale o permite. În caz contrar, judecătorul poate dispune audierea pacientului în unitatea sanitară.*

(3) *Pacientul va fi apărat din oficiu, dacă nu are apărător ales.*

(4) *Participarea procurorului este obligatorie.*

(5) *Pacientul și reprezentantul legal sau convențional al pacientului pot solicita efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice sau pot propune orice alte probe, în condițiile legii.*

(6) *Instanța hotărăște, după caz, confirmarea sau încetarea internării medicale nevoluntare.*

(7) *Dacă instanța apreciază că nu se impune menținerea internării, însă tratamentul este necesar, poate dispune, după ascultarea reprezentantului legal ori convențional al pacientului, înlocuirea internării medicale cu tratamentul ambulatoriu, prin rețeaua ambulatorie teritorială de psihiatrie.*

(8) *Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs, în termen de 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă.*

(9) *Recursul nu suspendă executarea.*”;

— Art. 65 alin. (3) și (4): „(3) *Comisia prevăzută la art. 61 alin. (1) va informa conducerea unității medicale, care va sesiza, de îndată, judecătoria care a hotărât confirmarea internării nevoluntare în legătură cu propunerea de încetare a condițiilor care au impus internarea nevoluntară, propunând confirmarea acesteia din urmă.*

(4) *Prevederile art. 62 se aplică în mod corespunzător.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală și ale art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 487/2002 reglementează un obiectiv major al politicii de sănătate publică, și anume promovarea și apărarea sănătății mintale a populației, prevenirea îmbolnăvirilor psihice și protecția persoanelor cu tulburări psihice, precum și rolul autorităților și organismelor abilitate în ceea ce privește promovarea și controlul acestor activități.

13. Curtea reține că persoanelor cu tulburări psihice trebuie se li se acorde îngrijiri în mediul cel mai puțin restrictiv și prin proceduri cât mai puțin restrictive, care să respecte pe cât posibil integritatea lor fizică și psihică și să răspundă în același timp atât nevoilor lor de sănătate, cât și necesității de a asigura securitatea fizică a celorlalți [art. 26 alin. (2) din Legea nr. 487/2002], de unde reiese că internarea într-o unitate de psihiatrie se poate face numai din considerente medicale, înțelegându-se prin acestea procedurile de diagnostic și de tratament [art. 49 alin. (1) din Legea nr. 487/2002]. Astfel, pentru demararea procedurii de internare nevoluntară a unei persoane este necesar ca un medic psihiatru abilitat să aprecieze că aceasta suferă de o tulburare psihică și să considere că, din cauza acestei tulburări psihice, există un pericol iminent de vătămare pentru sine sau pentru alte persoane, respectiv că, în cazul unei persoane suferind de o tulburare psihică gravă, neinternarea ar putea antrena o gravă deteriorare a stării sale

sau ar împiedica să i se acorde tratamentul adecvat (art. 54 din Legea nr. 487/2002). Propunerea de internare nevoluntară făcută de medicul psihiatru este analizată de către o comisie special constituită în acest sens — din 3 membri numiți de managerul spitalului, și anume: 2 psihiatri și un medic de altă specialitate sau un reprezentant al societății civile —, în termen de cel mult 48 de ore de la primirea propunerii, după examinarea persoanei respective, dacă aceasta este posibilă. Decizia de internare nevoluntară a comisiei se consemnează în dosarul medical al pacientului și se comunică de îndată acestuia, precum și reprezentantului său legal sau convențional, pacientul fiind, în baza respectivei decizii, internat nevoluntar. Decizia de internare nevoluntară luată de comisie se înaintează de către conducerea unității medicale, în termen de 24 de ore, judecătoriei în a cărei circumscripție se află unitatea medicală, odată cu documentele medicale referitoare la pacientul în cauză. Până la pronunțarea hotărârii instanței asupra deciziei de internare nevoluntară, pacientul internat nevoluntar va fi examinat periodic de către comisia mai sus menționată, la un interval ce nu va depăși 5 zile (art. 61 din Legea nr. 487/2002).

14. Judecarea se face în regim de urgență, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Dacă starea sănătății pacientului permite, sunt obligatorii participarea și ascultarea acestuia. În caz contrar, judecătorul poate dispune audierea pacientului în unitatea sanitară. Pacientul — care este apărat din oficiu, dacă nu are apărător ales — și reprezentantul legal sau convențional al pacientului pot solicita efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice sau pot propune orice alte probe, în condițiile legii. Instanța hotărăște, după caz, confirmarea sau încetarea internării medicale nevoluntare. Dacă instanța apreciază că nu se impune menținerea internării, însă tratamentul este necesar, poate dispune, după ascultarea reprezentantului legal ori convențional al pacientului, înlocuirea internării medicale cu tratamentul ambulatoriu, prin rețeaua ambulatorie teritorială de psihiatrie. Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs, în termen de 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă, recursul nesuspendând executarea (art. 62 din Legea nr. 487/2002). Dacă instanța judecătorească competentă nu confirmă internarea nevoluntară, pacientul are dreptul de a părăsi imediat unitatea spitalicească sau poate solicita, în urma consimțământului scris, continuarea tratamentului (art. 66 din Legea nr. 487/2002).

15. Comisia medicală care a luat decizia de internare nevoluntară a unei persoane — decizie confirmată de instanța judecătorească — are obligația de a reexamina pacientul în cauză la cel mult o lună și ori de câte ori este nevoie în funcție de starea acestuia, precum și la cererea medicului șef de secție, a pacientului, a reprezentantului legal sau convențional al pacientului sau a procurorului. În situația în care, prin examinarea directă a pacientului și a dosarului său medical, comisia constată că au încetat condițiile care au impus internarea nevoluntară, ținând cont și de opinia medicului psihiatru care are în îngrijire pacientul, informează conducerea unității medicale, care are obligația de a sesiza de îndată judecătorul care a hotărât confirmarea internării nevoluntare în legătură cu propunerea de constatare a încetării condițiilor care au impus internarea nevoluntară. În ceea ce privește procedura de judecată, se aplică în mod corespunzător dispozițiile referitoare la confirmarea deciziei de internare nevoluntară (art. 65 din Legea nr. 487/2002).

16. Internarea nevoluntară, prin natura sa, fără a constitui o sancțiune privativă de libertate, reprezintă o măsură care privează de libertate persoana internată nevoluntar, în sensul că aceasta nu are libertatea să părăsească instituția medicală în care a fost internată împotriva voinței sale sau fără consimțământul său. Internarea nevoluntară încetează în două moduri, și anume fie prin neconfirmarea de către instanța

competentă a deciziei de internare nevoluntară a comisiei medicale, fie prin confirmarea propunerii aceleiași comisii de constatare a încetării condițiilor care au impus internarea nevoluntară, instanța de judecată, autoare a excepției de neconstituționalitate, criticând dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea nr. 487/2002 sub aspectul atingerilor aduse libertății individuale și protecției persoanelor cu handicap, din perspectiva implicării judecătorului în procedura externării medicale.

17. Curtea reține că internarea nevoluntară se instituie prin decizia comisiei medicale, care este supusă, însă, confirmării instanței judecătorești, aceasta putând să o infirme și să dispună încetarea internării nevoluntare. La rândul ei, și procedura de externare are, similar procedurii de internare nevoluntară, o componentă administrativă și una judiciară, instanța competentă putând să confirme propunerea comisiei de constatare a încetării condițiilor care au impus internarea nevoluntară sau să o infirme, cu consecința menținerii, în acest ultim caz, a măsurii internării nevoluntare. Atât în procedura de internare nevoluntară, cât și în cea de externare, intervenția judecătorului este justificată de necesitatea eliminării unor eventuale abuzuri sau erori medicale. Instanța judecătorească are rolul de a pune în balanță, pe de o parte, interesul personal al pacientului, sub aspectul libertății acestuia, al nevoilor sale de sănătate și al protecției împotriva abuzurilor și erorilor medicale, iar, pe de altă parte, interesul general al societății privind eliminarea riscului ca starea psihică a persoanei în cauză să-i inducă acesteia un comportament de natură să producă o vătămare fizică ei înseși sau altor persoane ori distrugerii de bunuri materiale importante, astfel că reglementarea legală criticată nu aduce atingere principiilor referitoare la libertatea individuală și la protecția persoanelor cu handicap, consacrate de prevederile art. 23 și ale art. 50 din Constituție, ci, dimpotrivă, garantează aceste drepturi fundamentale.

18. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, chiar dacă instituția specializată în care a fost internată persoana în cauză a constatat dispariția tulburării mintale ce a justificat internarea nevoluntară, aceasta nu înseamnă că ea trebuie eliberată în mod automat, fără a se examina condițiile în care va putea să-și reia viața normală în societate. Curtea de la Strasbourg a statuat că o asemenea interpretare rigidă ar lipsi autoritățile naționale de posibilitatea de a evalua, în funcție de ansamblul circumstanțelor cauzei, dacă o astfel de eliberare reprezintă cea mai bună soluție, atât pentru cel internat, cât și pentru colectivitatea în cadrul căreia el se va întoarce să trăiască. De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că, în materie de tulburări mintale, este practic imposibil să se stabilească fără niciun risc de eroare dacă dispariția simptomelor bolii semnifică totala vindecare a celui în cauză. De aceea, este necesar ca autoritățile naționale competente să dispună de posibilitatea de a decide dacă, având în vedere toate circumstanțele speței și interesele aflate în joc, este cazul să dispună eliberarea imediată și necondiționată a unei persoane care nu mai prezintă tulburarea mintală care a necesitat internarea sa. Autoritățile naționale trebuie să poată păstra un anumit control asupra progreselor făcute de respectiva persoană după întoarcerea sa la viața în comunitate, astfel că eliberarea sa poate fi supusă unor condiții adecvate, după cum nu poate fi exclusă nici necesitatea amânării eliberării, pentru motive justificate. Respectarea scopului art. 5 paragraful 1 privind dreptul la libertate și la siguranță din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — care interzice privările de libertate arbitrare — impune, însă, ca o asemenea amânare să nu se facă pe o durată excesivă, pentru că, altfel, ar fi contrară acestui scop (Hotărârea din 24 octombrie 1997, pronunțată în Cauza *Johnson împotriva Regatului Unit*, paragrafele 61 și 63).

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 36.616/4/2014 al Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 65 alin. (3) și (4) cu trimitere la art. 61 alin. (6) și art. 62 din Legea nr. 487/2002 a sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor din unitatea administrativ-teritorială Telciu, județul Bistrița-Năsăud

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Telciu, județul Bistrița-Năsăud.

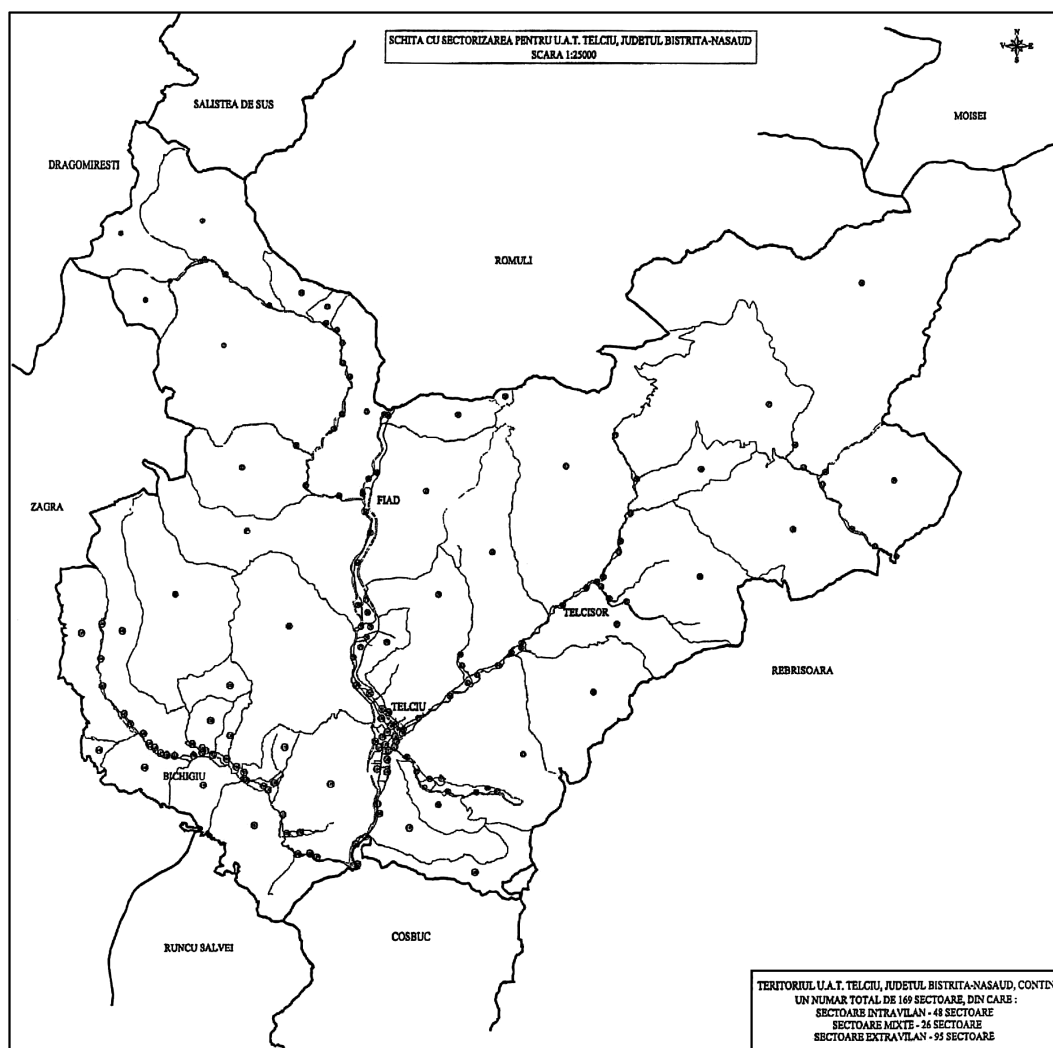
(2) Teritoriul unității administrativ-teritoriale Telciu, județul Bistrița-Năsăud, este împărțit în 169 de sectoare

cadastrale, potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 3 septembrie 2015.
Nr. 906.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru completarea Normelor metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 5 din Normele metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 10 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, după litera s) se introduce o nouă literă, litera ș), cu următorul cuprins:

„ș) în rubrica «Semnătura plătitorului și ștampila», persoanele autorizate din cadrul instituțiilor publice care dispun plăți din conturile deschise la Trezoreria Statului semnează și aplică amprenta ștampilei conform fișelor cu speci-

menături depuse la unitățile Trezoreriei Statului. Plătitorii prevăzuți la art. V din Ordonanța Guvernului nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative, semnează ordinul de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) conform fișelor cu speci-
de semnături depuse la unitățile Trezoreriei Statului, fără a aplica amprenta ștampilei pe documentul de plată prezentat la unitățile Trezoreriei Statului.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 14 septembrie 2015.
Nr. 1.113.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru modificarea Normelor metodologice privind deschiderea și repartizarea/retragerea creditelor bugetare din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul Trezoreriei Statului, bugetul Fondului pentru mediu și bugetele locale, aprobate prin Ordinul ministrului delegat pentru buget nr. 501/2013**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (3) al articolului 1 din Normele metodologice privind deschiderea și repartizarea/retragerea creditelor bugetare din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul Trezoreriei Statului, bugetul Fondului pentru mediu și bugetele locale, aprobate prin Ordinul ministrului delegat pentru buget nr. 501/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 17 aprilie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Prin derogare de la prevederile alin. (2), exemplarul nr. 1 al cererilor pentru deschiderea de credite bugetare din bugetul Ministerului Finanțelor Publice — Acțiuni Generale se depune la Ministerul Finanțelor Publice — Direcția generală trezorerie și contabilitate publică, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte

de data efectuării plății. Cererile pentru deschiderea de credite bugetare din bugetul Ministerului Finanțelor Publice — Acțiuni Generale pentru plățile aferente serviciului datoriei publice guvernamentale, de la capitolul 54.01 «Alte servicii publice generale» și capitolul 55.01 «Tranzacții privind datoria publică și împrumuturi», precum și pentru plățile aferente restituirii accizei de la capitolul 80.01 «Acțiuni generale economice, comerciale și de muncă», articolul 55.01 «Transferuri interne», alineatul 55.01.60 «Transferuri în cadrul schemelor de ajutor de stat reprezentând sume restituite la accize pentru motorina utilizată drept combustibil», se depun trimestrial, în ultima lună a trimestrului anterior, la nivelul prevederilor bugetare aprobate și repartizate pentru trimestrul respectiv.»

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 14 septembrie 2015.
Nr. 1.115.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biotehnologii în Horticultură Ștefănești — Argeș în coordonarea Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 174/2015,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice și al Hotărârii Guvernului nr. 27/2015 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biotehnologii în Horticultură Ștefănești — Argeș, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli prevăzut la art. 1 reprezintă limite maxime ce nu pot fi depășite.

(2) În cazul în care, în execuție, se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Institutul Național de

Cercetare-Dezvoltare pentru Biotehnologii în Horticultură Ștefănești — Argeș va efectua cheltuieli în funcție de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biotehnologii în Horticultură Ștefănești — Argeș va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării științifice,
Sorin Mihai Cîmpeanu

București, 30 iulie 2015.
Nr. 4.649.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE
 AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ ȘI INOVARE
 Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Biotehnologii în Horticultură Ștefănești — Argeș

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2015**

- mii lei -

INDICATORI	Nr. rd.	Program 2015
A	0	1
I. VENITURI TOTALE, din care:	01	3798
1. VENITURI DIN EXPLOATARE	02	3798
din care:		
a) Venituri din activitatea de bază	03	988
b) Venituri din activități conexe activității de cercetare-dezvoltare	04	2810
c) Alte venituri din exploatare	05	0
2. VENITURI FINANCIARE	06	0
3. VENITURI EXTRAORDINARE	07	0
II. CHELTUIELI TOTALE, din care:	08	3798
1. Cheltuieli de exploatare, total, din care:	09	3798
a) Bunuri și servicii	10	1158
b) Cheltuieli de personal, din care:	11	2369
- cheltuieli cu salariile din care:	12	1915
- indemnizațiile membrilor consiliului de administrație	13	52
- drepturile salariale ale directorului (general)	14	119
- contribuții de asigurări sociale de stat	15	303
- contribuții de asigurări de șomaj	16	9
- contribuții de asigurări sociale de sănătate	17	100
- contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale	18	5
- contribuții pentru concedii și indemnizații	19	16
- contribuții la Fondul de garantare a creanțelor salariale	20	5
- contribuții la fondul de pensii facultative	21	0
- alte cheltuieli de personal, din care:	22	16
- tichete de masă	23	0
- deplasări, detașări	24	0
c) Cheltuieli de exploatare privind amortizările, provizioanele și ajustările pentru depreciere	25	271
d) Cheltuieli de protocol	26	0
e) Cheltuieli de reclamă și publicitate	27	0
f) Cheltuieli cu sponsorizarea	28	0
g) Cheltuieli prevăzute de art. 21 alin. (3) litera c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	29	0
h) Alte cheltuieli	30	0
2. Cheltuieli financiare, din care:	31	0
- cheltuieli privind dobânzile	32	0
- alte cheltuieli financiare	33	0
3. Cheltuieli extraordinare	34	0

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

INDICATORI	Nr. rd.	Program 2015
A	0	1
III. REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	35	0
IV. IMPOZIT PE PROFIT	36	0
V. REZULTATUL NET	37	0
VI. ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI	38	0
VII. PROFITUL DE REPARTIZAT RĂMAS DUPA ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI:	39	0
a) pentru cointeresarea personalului	40	0
b) pentru finanțarea dezvoltării institutului național	41	0
c) pentru desfășurarea activității curente, inclusiv pentru cofinanțarea proiectelor	42	0
VIII. SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	50
1. Surse proprii	44	50
2. Sume de la bugetul de stat pentru investiții	45	0
3. Credite bancare pentru investiții	46	0
- interne	47	0
- externe	48	0
4. Alte surse	49	0
IX. UTILIZAREA RESURSELOR PENTRU INVESTIȚII, din care:	50	50
1. Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	51	50
2. Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	52	0
- interne	53	0
- externe	54	0
X. DATE DE FUNDAMENTARE		
1. Venituri totale (rd. 01)	55	3798
2. Cheltuieli aferente veniturilor totale (rd. 08)	56	3798
3. Rezultate (+/-) (rd.55 - rd.56)	57	0
4. Număr mediu de personal, total institut, din care:	58	66
- număr mediu personal de cercetare-dezvoltare	59	29
5. Câștigul mediu lunar pe salariat, total institut - lei/persoană/lună	60	2236
6. Câștigul mediu lunar pe personal de cercetare-dezvoltare - lei/persoană/lună	61	2710
7. Rentabilitatea (rd. 57/rd.56*100)	62	0
8. Productivitatea muncii pe total personal- mii lei/pers. (rd.01/rd.58)	63	58
9. Rata rentabilității financiare $\frac{\text{rd.37} \cdot 100}{\text{capital propriu}}$	64	0
10. Plăți restante	65	586
11. Creanțe de încasat	66	514

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**pentru aprobarea Procedurii privind alegerea reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unităților de învățământ preuniversitar din România**

În conformitate cu prevederile art. 96 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.619/2014 pentru aprobarea Metodologiei-cadru de organizare și funcționare a consiliului de administrație din unitățile de învățământ preuniversitar, cu modificările și completările ulterioare,

în baza propunerii Consiliului Național al Elevilor nr. 108/09.08.2015/ 292/12.08.2015 înregistrate la Ministerul Educației și Cercetării Științifice cu nr. 10.204 din 20 august 2015, referitoare la alegerea reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unităților de învățământ preuniversitar,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Procedura privind alegerea reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unităților de învățământ preuniversitar din România, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Procedura privind alegerea reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unităților de învățământ preuniversitar din România se aplică începând cu anul școlar 2015—2016.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția pentru învățământ în limbile minorităților, Direcția generală management și rețea școlară, Direcția generală buget-finanțe, salarizare și resurse umane, inspectoratele școlare județene și Inspectoratul Școlar al Municipiului București, conducerile unităților de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul educației și cercetării științifice,
Sorin Mihai Cîmpeanu

București, 14 septembrie 2015.
Nr. 5.231.

ANEXĂ

PROCEDURĂ
privind alegerea reprezentantului elevilor în consiliul de administrație
al unităților de învățământ preuniversitar din România

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta procedură reglementează alegerea reprezentantului elevilor, care a împlinit vârsta de 18 ani, în consiliul de administrație al unității de învățământ preuniversitar, numit în continuare *reprezentantul elevilor*.

Art. 2. — (1) Reprezentantul elevilor este ales prin vot secret de către toți elevii unității de învățământ.

(2) Reprezentantul elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ preuniversitar are mandat de un an școlar.

Art. 3. — (1) Procesul de alegere a reprezentantului elevilor se desfășoară la începutul anului școlar, conform prevederilor metodologiei-cadru de organizare și funcționare a consiliului de administrație din unitățile de învățământ preuniversitar.

(2) Directorul unității de învățământ transmite consiliului elevilor solicitarea de desemnare a reprezentantului elevilor în consiliul de administrație în prima zi de cursuri a semestrului întâi.

(3) Procesul de alegere a reprezentantului elevilor se desfășoară astfel încât să fie respectat termenul de desemnare a reprezentantului elevilor în consiliul de administrație prevăzut în metodologia-cadru de organizare și funcționare a consiliului de administrație din unitățile de învățământ preuniversitar.

CAPITOLUL II
Organizarea alegerii reprezentantului elevilor

Art. 4. — (1) Alegerile pentru reprezentantul elevilor sunt organizate de către consiliul elevilor din respectiva unitate de învățământ, numit în continuare *consiliul elevilor*.

(2) Pentru organizarea alegerii reprezentantului elevilor, consiliul elevilor desemnează o comisie de organizare și

desfășurare a alegerii reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ, denumită în continuare *comisie*.

(3) Comisia se compune dintr-un număr impar de persoane, după cum urmează:

- a) președinte — de regulă, președintele consiliului elevilor;
- b) secretar — de regulă, secretarul consiliului elevilor;
- c) 1—3 membri — vicepreședinți sau responsabili ai departamentelor prevăzute în regulamentul propriu al consiliului elevilor.

(4) În cazul în care unul dintre elevii care ocupă funcțiile nominalizate la alin. (3) dorește să candideze pentru a fi ales ca reprezentant al elevilor, acesta va fi înlocuit în comisie de un alt elev, desemnat de consiliul elevilor.

Art. 5. — (1) Comisia poate decide invitarea unor observatori care să participe la organizarea și desfășurarea alegerii reprezentatului elevilor.

(2) Consiliile județene ale elevilor/Consiliul Municipal al Elevilor din București, Consiliul Național al Elevilor sau organizații nonguvernamentale cu activitate relevantă în domeniul educației își pot desemna observatori în cadrul comisiei.

(3) Desemnarea observatorilor de către organizațiile menționate la alin. (2) se face prin transmiterea unei adrese către consiliul elevilor din unitatea de învățământ.

(4) Comisia are obligația de a invita observatorii desemnați la ședința de validare a dosarelor și la ședința de numărare a voturilor. Invitația se transmite cu cel puțin 24 de ore înainte de ședința respectivă.

Art. 6. — (1) Comisia menționată la art. 4 răspunde de buna organizare și desfășurare a alegerii reprezentantului elevilor.

(2) Calendarul alegerilor și modalitatea de prezentare a candidaților prin întâlniri și dezbateri cu elevii școlii se stabilesc de consiliul elevilor, după consultarea și cu acordul conducerii unității de învățământ.

Art. 7. — (1) Conducerile unităților de învățământ sprijină desfășurarea alegerii reprezentantului elevilor în consiliul de administrație, prin punerea la dispoziția comisiei a logisticii și a materialelor necesare.

(2) Directorul unității de învățământ desemnează un reprezentant al consiliului profesoral care sprijină comisia în buna organizare și desfășurare a alegerii reprezentantului elevilor.

CAPITOLUL III

Depunerea dosarelor

Art. 8. — (1) Elevii care doresc să candideze pentru a fi desemnați ca reprezentanți ai elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ trebuie să aibă, la data alegerilor, vârsta de 18 ani împliniți.

(2) Nu pot fi aleși ca reprezentanți ai elevilor elevii care se află în unul dintre următoarele cazuri de incompatibilitate:

- a) au rude sau afini până la gradul IV inclusiv desemnați ca membri în același consiliu de administrație;
- b) au primit sancțiuni disciplinare în ultimii 3 ani.

Art. 9. — (1) Candidații care doresc să fie desemnați ca reprezentanți ai elevilor depun un dosar la comisia menționată la art. 4.

(2) Dosarul conține următoarele documente:

- a) scrisoare de intenție;
- b) copia cărții de identitate;
- c) declarație pe propria răspundere a candidatului că nu se află în situațiile de incompatibilitate prevăzute la art. 8 alin. (2).

CAPITOLUL IV

Desfășurarea alegerilor

Art. 10. — Alegerea reprezentantului elevilor se desfășoară astfel:

- a) Comisia anunță public calendarul acțiunilor desfășurate pentru alegerea reprezentantului elevilor, componența comisiei

de organizare și desfășurare a alegerilor și documentele ce trebuie depuse la dosar, prin afișarea la avizier, pe site-ul unității de învățământ sau utilizând alte mijloace de comunicare disponibile.

b) Candidații depun la comisie dosarele, în termen de două zile de la primirea solicitării transmise de director de desemnare a reprezentantului elevilor în consiliul de administrație.

c) Comisia analizează validitatea dosarelor depuse, prin verificarea respectării condițiilor menționate la art. 8 și 9 și anunță public, în ziua următoare încheierii depunerii dosarelor, numele candidaților care îndeplinesc condițiile pentru a participa la alegeri.

d) Candidații care îndeplinesc condițiile pentru a participa la alegeri se prezintă în cadrul unor întâlniri și dezbateri cu elevii școlii, organizate într-o perioadă de 4 zile, care se încheie în ziua premergătoare alegerilor.

e) Comisia pregătește buletinele de vot, care sunt semnate de către președintele și secretarul comisiei, în preziua alegerilor.

f) În ziua stabilită prin calendar pentru alegeri, elevii din unitatea de învățământ își exprimă opțiunea prin vot secret, universal și liber exprimat.

Art. 11. — (1) După încheierea procesului de votare, comisia se întrunește în plen, pentru numărarea voturilor.

(2) Alegerile sunt considerate valabile dacă se prezintă la vot cel puțin jumătate plus unu din numărul total al elevilor.

(3) Sunt considerate valide doar buletinele de vot pe care a fost exprimată o singură opțiune.

Art. 12. — (1) În urma numărării voturilor, secretarul comisiei întocmește procesul-verbal privind rezultatele alegerii reprezentantului elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ.

(2) Este declarat câștigător candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi din totalul voturilor valide.

(3) În cazul în care pe primul loc se află doi sau mai mulți candidați cu același număr de voturi, consiliul decide organizarea unui al doilea tur, la care participă doar candidații aflați pe primul loc după primul tur.

(4) Organizarea celui de al doilea tur se face cel mai târziu în a treia zi de la primul tur.

(5) La al doilea tur de alegeri este declarat câștigător candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi din totalul voturilor valide.

Art. 13. — (1) În cazul în care se prezintă la vot mai puțin de jumătate plus unu din numărul total al elevilor, se va proceda la organizarea unor noi alegeri.

(2) Organizarea noilor alegeri se face cel mai târziu în a treia zi de la primul tur.

(3) La noul tur de alegeri, organizat în situația menționată la alin. (1), este declarat câștigător candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi din totalul voturilor valide, indiferent de numărul elevilor care se prezintă la vot.

CAPITOLUL V

Comunicarea rezultatului alegerilor

Art. 14. — Consiliul elevilor transmite, în scris, directorului unității de învățământ numele candidatului ales ca reprezentant cu drept de vot al elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ, în termen de 24 de ore de la data alegerilor.

Art. 15. — Consiliul elevilor transmite consiliului județean al elevilor, spre informare, numele candidatului ales ca reprezentant cu drept de vot al elevilor în consiliul de administrație al unității de învățământ.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 16. — În cazul în care reprezentantul elevilor își pierde calitatea de membru în consiliul de administrație în timpul anului școlar, de drept sau prin revocare, adunarea generală a consiliului elevilor decide calendarul pentru desfășurarea alegerii noului reprezentant conform prevederilor prezentei proceduri.

Art. 17. — Este interzisă implicarea cadrelor didactice sau a conducerii unității de învățământ în desemnarea unui candidat, în susținerea unuia sau mai multor candidați, înainte sau în perioada alegerilor, sau în desemnarea reprezentantului elevilor, sub sancțiunea anulării procesului electoral.

Art. 18. — Sunt interzise:

a) distrugerea, deteriorarea, murdărirea, acoperirea prin scriere sau în orice mod a listelor electorale, a platformelor-program afișate, a afișelor ori anunțurilor elaborate de către membrii comisiei;

b) implicarea membrilor comisiei în campania electorală și purtarea, pe durata votării, de către membrii comisiei, de ecusoane, insigne sau alte însemne de propagandă electorală;

c) împiedicarea prin orice mijloace a exercitării dreptului de a alege sau de a fi ales;

d) fraudarea alegerilor.

Art. 19. — (1) Încălcarea prevederilor prezentei proceduri poate fi sesizată de către orice elev sau de către observatorii invitați ori desemnați, comisiei din unitatea de învățământ sau, după caz, consiliului județean al elevilor sau Consiliului Național al Elevilor.

(2) Consiliul elevilor poate decide excluderea din comisie a membrilor acesteia care încalcă prevederile prezentei proceduri.

(3) Consiliul elevilor poate decide excluderea din rândul candidaților a acelor elevi care încalcă prevederile prezentei proceduri.

(4) Consiliul elevilor, consiliul județean al elevilor sau Consiliul Național al Elevilor, după caz, pot decide anularea rezultatului alegerilor dintr-o unitate de învățământ, în cazul nerespectării procedurii.

Art. 20. — În situațiile în care la nivelul unității de învățământ nu există elevi care au împlinit vârsta de 18 ani, reprezentantul elevilor este desemnat de consiliul elevilor și participă cu statut de observator la ședințele consiliului de administrație.

Art. 21. — Pentru anul școlar 2015—2016, alegerea reprezentanților elevilor în consiliul de administrație, în conformitate cu prevederile prezentei proceduri, se face conform unui calendar stabilit de consiliul elevilor, după consultarea și cu acordul conducerii unității de învățământ, astfel încât desemnarea reprezentantului elevilor să fie finalizată până la data de 15 octombrie 2015.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 833913